

Kā katru gadu Tēvzemes nedēļā skolā notika literārās jaunrades konkurss vidusskolēniem. Šogad tā moto bija O.Vācieša vārdi „Tu esi Latvija”. Visi RVVĢ 10.-12.klašu skolēni kādā no latviešu valodas stundām rakstīja radošos darbus, pēc kuru izvērtēšanas labākie tika izvirzīti skolas konkursam. Tajā 24 iesūtītos darbus, nezinot to autorus, vērtēja žūrija: skolas direktore S.Sīle, Atbalsta fonda 1.priekšsēdētāja D.Kovisāre, absolvente, topošā dramaturģe A.Zvaigzne, vecāku pārstāves A.Līce, U. Auziņa, L. Podze un šī projekta koordinatore, skolotāja B. Siliniece.

Apkopojot rezultātus, skolas Atbalsta fonda prēmijas ieguva:

- 1.vieta – Linda Valkovska 11.c klase
- 2.vieta – Paula Veidenbauma 10.a klase
- 3.vieta – Alise Kaņepa 11.a klase

Arī jums ir iespēja iepazīties ar laureātu darbiem!

Linda Valkovska

„Tu esi Latvija!”

Vai Tu esi Latvija? Dzirdi? Mosties! Mosties!

Vai kāds vēl tic, ka ap viņu ir Latvija? Muļķības, man jāsaka! Tā ir tikai zeme un koki, koki un zeme, ak, un upes. Tās sūnas ap vecvecāku mājas sliekšni, rasas lāses uz tikko modušās saulgriezies zieda. Ko tās tev saka? Vai tās apgalvo, ka aug tikai šeit, ka var augt tikai šeit? Vai tās ir daļa Latvijas? Vai varbūt kāda krauja tev čukstējusi, ka tā tiešām ir Latvija? Bet tur, visa vidū, stāvi tu pats, tu sauc: „Latvija, vai tā esi tu?” Tev atbild: „Esi tu...Tu...U...” Šķiet, atbalss tev aizslīd gar ausīm tikpat viegli kā brāzma, kas rodas, noliekot papīra lapu uz galda. Tu atkal ej saulē un ēnā, meklē to.

Bet vai tu saprastu, ja teiktu tev tā - tu ej pa savu ierasto taku, ziemas salā ap tevi vizuļo viss ceļš, tevi pavada tikai tevis paša dvaša, kas izspraukusies starp toniecīgo šalles un cepures atstatumu. Sals tev ir atņēmis ne tikai silto mājupceļu, bet arī pēdējo cerību sausam uzkāpt uz savas mājas sliekšņa, jo ap tevi sagriežas pasaule, pēc brīža tu jau guli saltajā kupenā. Pirms ar smagu nopūtu tu izrausies no tās, tu, iespējams, vaino Latviju, bet tā nemaz nav kāda cita vaina vai guvums. Tu pats esi tas, kas ir ap tevi, sava mājvieta un Latvija. Tikai tavi sviedri vai asinis ir tas, ko pieņem par apkārtnes pārmaiņu samaksu.

Kā tu raudzīsies uz Latviju, tādu skatienu saņēmsi pretīmnākot, tā atspoguļo tevi. Nemeklē apkārt, atrodi pats! Tu esi Latvija!

Paula Veidenbauma

TU ESI LATVIJA?

Pelēks. Tā pati drūmā krāsu palete, kas kā aizsars aizklāj manu logu. Ikdienu. Caur manu mazās istabas logu vientuļā laterna izgaismo tos nelaimīgos, kam darbalaiks ir nozadzis arī rītus. Dubļi aizskalo peļķes, nodzeltējušas lapas paverdzina sētniekus un biezā migla kā turku pirts veļas pār salno zemi. Šorīt ainā ieraugu arī sārta atblāzmu, kas rudens ziemelim tik neraksturīgi rāmi spīd virs tikko uzlēkušās saules. Rudens pienācis neprasot. Nepieklājīgi, neatgriežami. Neaizmirstami.

Es sajūtu tikko ceptu pankūku smaržu, kura tik sātīgi piepilda gaisu ar karamelizētu garšu mākonī. Es tam sekoju pilnīgā aizmirstībā, vadoties tikai pēc samtainās smaržu buķetes. Klavieru takts pavadībā iestiepuļoju virtuvē, ieraudzīdama ,kā mamma halātā stāv pie plīts neveiksmīgi mēģinot trikus ar pannu un pankūkām. Ar skatienu izgaist viss sirdsmiers un es kā uzvilкта nošu līnija ar īsu ,tuklu elpu to strinkšķinu. Kur tētis? Mamma atbild uz skaļi neizteikto jautājumu kā maza meitene, kura vecākiem nav atzinusies par vakar izdarīto nedarbu.”Norvēģijā”. Atbilde ir īsa kā dunča cirtiens mugurā. Mamma acis neveikli cenšas atrast manējās, bet es nevaru saņemties tās iztukšot.

Šodien nebija domāts skumt. Šis ir svētku brokastis. Pār logu plīvo sarkanbaltsarkanais. Varonība šodien aizliek roku priekšā acīm. Un manas ilgas, kas bezgaisā guļ, lai nedaudz paklusē. Latvijas dienai nepiedien asaras. Tās jau ir izraudātas.

Pie durvīm zvana. Parasti šajos svētkos nesveic. Neviena pie mums ciemos nenāk, ja nu vienīgi nelaimīgā kaimiņiene-šizofrēniķe vai kāds iemaldījies zemnieks ar kartupeļu maisu. Pieeju pie durvīm un paceļu „actiņu”. Vistīrākais reflekss. Man mācīja ar svešiniekiem nerunāt.

Es neticu. Man pat ir bail. Tik labi, ka bail. Bail ka pazudīs, ar acu skatu izgaisīs kā nebijis. Tomēr nē. Pār sliksni pārkāpj stāvs, liels kā Lāčplēsis, ar piecām ceļa somām, novalkātiem džinsiem un parasto naģeni. Viņš uzspiež man uz vaiga slapju buču, kas mani pamodina. Tētis mājās. Tagad vārdi nāks, tev nepateiktie un nekad nepasakāmie. Bet tilts nav šķērsojams, tas lūst. Es izstiepju roku, lai pārbaidītu, vai tā nav mirāža dzīvokļa vidū, sirmā lietus atspīdums vai lustras ēnu spēle. Nē. Siltums liek noticēt. Sirdssiltums.

Lai me saplūst manī. Katrs mirklis var mūs šķirt, bet tagad epicentrs esam mēs. Ģimene. Un Latvija ir laba krustmāte. Kā skaņdarbs. Latvija ir pavadījums, bet mēs veidojam vārdus. Es apskatos apkāt. Vecāki ar siltu smaidu un sirdi. Es vairāk nebīstos skatiena. Viņu acīs redzu vēsturi un to, kas mūs vieno. Es redzu sevi. Tās ir tautas acis. Un varu teikt droši. Mēs esam Latvija. Mana sirreālā laimībā.

Tētis aizbrauca ar nākošo kuģi.

Bet es varu pagaidīt.

Kā jau īsts latvietis.

Alise Kaņepa

Tu esi Latvija

-Vectēv! Vai tu man vari pastāstīt, kas ir latvieši?

- Jā, protams, mazdēl! Es ar kārtīgiem latviešiem esmu pavadījis lielāko daļu savas dzīves. Nekad neaizmirsīšu Kalēju Jura veco, zilo koka zvejas laivu! Kājas sapinušās tīklos, ūdens smeļas laivā, mantelis nošķiests ar zvīnām, lielās plaukstas ož pēc siļķēm, bet sejā smaids un zem beņķa grape. Taisni uz priekšu! Tālāk aiz nākamā viņa!

Vai kaimiņu tantes. Dažas- dāmas. Sīkas sieviņas dzintara krellēm un hūtēm galvās- iet uz operu! Brilles uz acīm. Puišeli, ko tu iedomājies! Vecāki cilvēki jāpalaiž apsēsties! Delveris! Bet dažas- apaļīgas, omulīgas gan formās, gan prātā. Īstas saimnieces. Augu dienu dibens gaisā. Lakatiņš ap galvu, balts priekšauts. Jānīt, nāc! Es sacepu kotletes ar štovētiem kāpostiem! Ka tik neatdzies!

-Bet, vectēv! Ko tu zini pateikt par mūsu teritoriju pie Baltijas jūras?

- Tūliņ likšu tev priekšā savu bildi!

Ataust atmiņā dzimtās puses pļavas. Govis slinki slāj mājās pār pakalnu. Turpat lejā, pie strauta, bērneļu basās kājas šļakstina vēso ūdeni. Tumšajos egļu mežos uzmanies nepazust! Zaļais sūnu paklājs tā vien vilina piesēst, nosnaust..

Tuvāk mana drauga mājām- jūra. Visā savā krāšņumā! Frizūra jau sen aizpūsta, bet spītība liek palikt un dzīt saknes neauglīgajā kāpu augsnē kopā ar priedēm. Tajās smiltīs taču nekas neaug!

Rīga mani savaldzināja ar savu šarmu un augstajiem papēdīšiem! Es- bradāju pa Vecrīgas bruģi. Glauni. Dakstiņu jumti, grebtās durvis un logu slēgi vēl joprojām gaida kameras, fotoaparātus un ziepju traukus. Nepaej arī tu garām!

-Un, ja es tev jautātu, vectēv, kas ir Latvija? Vai arī tad tu man nevarētu atbildēt konkrēti?

- Protams, ka varētu, mazdēl! 1918. gada 18. novembrī mūsu dzimtene, mana dzimtene, ieguva Latvijas vārdu. Tu esi brīvas Latvijas bērns. Tu esi Latvija.